

NEAL ASHER

■ AGENTUL CORMAC

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Autorul englez NEAL ASHER s-a născut în 1961. Fascinat de *O poveste cu un hobbit* și de *Stăpânul inelelor*, aflat sub influența părinților săi care erau fani SF, a început să scrie de la șaisprezece ani. Înainte de a se dedica exclusiv scrisului, a lucrat succesiv în industria de mobilier, apoi ca mecanic, programator industrial și grădinar. Primul său roman, *Gridlinked*, a apărut în 2001. Până în prezent a publicat paisprezece romane și patru volume de povestiri și a fost tradus în rusă, germană, franceză, spaniolă, portugheză, japoneză, cehă și română. Cu o singură excepție, acțiunea tuturor romanelor sale se desfășoară în universul „Polity”; *Agentul Cormac* face parte dintr-o serie de cinci romane.

NEMIRA

Securitatea Centrală a Pământului și IA-urile sunt zgârcite cu amănuntele, dar acum știu că Skellor – un biofizician cu legături în lumea teroriștilor separatiști – a reușit să obțină un nod Jain. Voi prezenta pe scurt detaliile relevante, întrucât nu știu cât timp mai am la dispoziție până când Securitatea Centrală îmi va închide gura.

Conștient de pericolul pe care îl prezintă nodul, Skellor s-a apucat să îl studieze într-o bază secretă a separatiștilor, străduindu-se să descopere cum s-ar putea ține sub control tehnologia rezultantă, într-un mod sigur pentru gazdă. Soluția găsită a fost folosirea unei augmentări a inteligenței artificiale cu o matrice de cristale – dacă o ființă umană ar fi conectată la așa ceva, rezultatul ar fi moartea, însă tehnologia Jain putea susține viața umană în această situație atâta timp cât, prin augmentare, omul putea exercita un control strict asupra ei. Dar, înainte de a-și încheia cercetarea, când agenții Securității Centrale au venit să-l captureze, el s-a văzut silit să apeleze la această soluție netestată.

Reușind să scape de agenți la sol, Skellor a putut să urce la bordul cuirasatului lor, Occam Razor, să ucidă IA-ul acestuia și, slujindu-se de tehnologia Jain, să preia controlul. I-a omorât pe mai toți cei aflați la bord, însă agenții au evadat de pe navă, refugiindu-se pe lumea numită Masada, aflată în afara entității Polity. Skellor nu putea îngădui ca în Polity să se afle ce anume devenise el, de aceea

i-a urmărit pe agenți, dorind să-i lichideze pe toți martorii. La Masada, a ars complet o lume-cilindru, a controlat mintal mii de oameni, a eliminat alte mii și a fost pe punctul de a face scrum acea lume în întregime. Însă agenții au reușit din nou să scape, atrăgându-l într-o cursă la stația-topitorie Elysium, unde s-au folosit uriașe oglinzi solare pentru a distruge Occam Razor.

Sfârșitul? Nu, nu tocmai.

Skellor era tenace și, evadând de pe cuirasat în capsula ejectabilă aflată pe punte, a reînceput să capete putere. A resuscitat apoi un Golem ucigaș, pe nume Dl Crane, croindu-și o cale însângărată prin spațiu. Ulterior, Securitatea Centrală a Pământului a reușit să-l încercuiască, apelând la forțe considerabile ca să realizeze acest lucru. Însă, probabil pentru că tehnologia Jain începea acum să își urmeze propriul scop final, Securitatea Centrală a reușit să îl distrugă pe Skellor. Afectat de noduri Jain, el a fost prins la bordul unei vechi nave de colonizare aflate pe o orbită ruinată, din jurul unui soare pitic de culoare brună, în care nava s-a prăbușit în cele din urmă.

Asta vine să demonstreze că până și puterile zeiești se supun atracției gravitaționale. Un om, un nod Jain: aproape un milion de morți. Voi așterne și alte amănunte ceva mai târziu... așa sper.

Din „Cum stau lucrurile“, de Gordon

Cormac a ținut ochii închiși, străduindu-se să rămână aproape nemișcat, așteptându-se ca durerea să apară dintr-o clipă în alta. Cum durerea nu a devenit evidentă, a deschis ochii și a observat un vâlmășag de membre și echipamente pe burta unui autodoc-tor, exact în momentul când acesta zvâcnea într-o parte. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că tehnologia Jain se strecurase în mintea lui, grăbindu-se să o modifice, după care restul corpului înregistrase aceleași daune, trecând printr-o accelerație de zece G.

Exact...

Și-a umezit buzele cu limba și a încercat să producă niște salivă în gura uscată, apoi a zis:

– IA-ul de pe *King of Hearts* transmite salutări. Am vrut să știți că nu s-a ales cu respingătoarea tehnologie Jain, așa că nu ai niciun motiv să pornești la vânătoare după ea și să o distrugi.

– Ai reacționat uimitor de iute, a răspuns o voce care sugera oarecum o capacitate intelectuală ieșită din comun.

– Tu ești, Jerusalem? a întrebat Cormac.

– Ai ghicit deja, i-a răspuns vocea fără trup a IA-ului care comanda uriașa navă de cercetări *Jerusalem*.

Dedesubtul lui Cormac, masa chirurgicală s-a pliat pe verticală, aducându-l într-o poziție șezând. Coborând privirea, a văzut că purta un veșmânt strâmt, lipit de corp, având mâinile înmănușate strâns, iar presiunea pe care a simțit-o asupra feței și capului i-a confirmat faptul că nicio porțiune de corp nu îi rămăsese dezgolită.

– Foarte ciudată pijamaua asta, a remarcat el.

– Sudura celulară, deși minunată prin eficiența sa, prezintă unele limite. De asemenea, costumul tău spațial era strâpuns, astfel că ai pierdut aproape jumătate din piele din cauza înghețului provocat de vid. Această îmbrăcăminte va ajuta la regenerarea pielii și, în același timp, îți va permite să te miști neîngrădit. Este invenția mea.

Cormac a aruncat o privire în jur. Stătea întins într-o rezervă medicală tipică pentru o navă. Autodoc-torul fixat pe un pedestal se retrăsese acum într-un intrând alături de un banc prins de pereți, pe care se aflau un nanoscop, un cilindru de depozitare din sticlă ranforsată, un scanner genetic și o unitate de nanoproducție. Alături de banc se vedea un scaun pe care era un model cunoscut de ecran-notes.

– Unde e Mika?

– Doarme.

Cormac a dat din cap, apoi și-a coborât picioarele de pe masa chirurgicală. Acum, când se mișca, a constatat că se petrecuse ceva rău. Se simțea obosit și slăbit, unele porțiuni ale corpului începeau să-l doară și avea o senzație ciudată.

– Ce a fost nevoie să-mi faci?

– Toate informațiile relevante îți sunt disponibile prin intermediul serverului navei. Ce-ar fi să le afli de acolo?

Poate că acesta era un test la care era supus. Cormac a închis ochii și a căutat conexiuni mentale prin legătura de rețea¹. Prin ceva ce părea a fi un al treilea ochi, a observat indiciile optice privind conectarea, dar nu a simțit, practic, nimic.

– Sunt offline.

– Da, daunele suferite de creierul tău au fost grave, iar îndepărtarea filamentelor Jain din el și rularea unui contraagent ar provoca, în mod inevitabil, și alte probleme. Te-am descărcat, apoi te-am reîncărcat după ce am terminat reparațiile. Din cauză că putea conține viruși sau viermi informaționali de tip Jain, ți-am șters complet și ți-am reformatat legătura. Tot astfel, ți-am verificat toate amintirile și structurile de gândire.

Cormac s-a simțit cuprins de un val lipicios de sudoare.

Iar acum mai sunt oare adevăratul Cormac?

Numai că din articularea acelei întrebări nu părea să rezulte niciun avantaj. Folosindu-și reflexul de clipire al celui de-al treilea ochi, a accesat diferitele canale ale legăturii lui și le-a simțit reînstalate. Acum, putea descărca pe link-ul lui date în aproape orice format, fie pentru a le examina în cortexul lui vizual, fie astfel încât să devină o parte a memoriei lui – componenta mentală a capacităților fizice, cunoștințele de limbi, experiențele înregistrate ale altora. În legătura în sine, el poseda capacitatea de a crea programe care țineau de percepții, căutare, analiză, arborescențe logice... lista era limitată doar de imaginația lui, iar aceasta nu trebuia să rămână mărginită câtă vreme se putea conecta la atâtea surse de cunoaștere și de experiență din rândul ființelor umane aflate în Polity. A deschis un program scheletal de căutare, i-a modificat parametrii pentru a se adapta la cerințele lui și l-a transmis către cel mai apropiat receptor. Drept răspuns, acesta i-a remis un raport pe care el l-a derulat în cortexul lui vizual. Raportul în sine era exagerat de tehnic și de amănunțit, astfel că l-a rulat printr-un filtru care să îi ofere elementele esențiale:

¹ În original, *gridlink*, termen care, de altfel, face parte din titlul romanului *Gridlinked*, publicat de autor în 2001 (n. tr.).

Reconectare spinală în două regiuni lombare; sudare osoasă extinsă pentru 116 fracturi; îndepărtarea unui rinichi, a două treimi din ficat, a doi metri de intestin, a aproape un kilogram de țesut cerebral; sudură celulară extinsă în toate zonele; în prezent, se desfășoară operațiuni de reparare nanociară și refacere genetică de reversie...

– Mi s-a părut mie că mă simt mai ușor, a remarcat Cormac. Spune-mi, te rog, cât a rămas întreg din memoria mea?

– Am reconstituit cât s-a putut, dar probabil că lipsește aproximativ zece la sută din ea.

Cormac a început să se plimbe în jurul mesei chirurgicale.

Găuri în corp și goluri în minte. Bravo.

În cele din urmă, a ajuns în fața unui dispozitiv fixat pe perete, un dispenser de veșminte medicale. Folosind sistemul de comandă touch-screen, a ales un halat din hârtie, l-a extras din fanta de livrare și l-a îmbrăcat peste hainele pe care deja le avea pe el.

– Dar ce facem cu echipajul meu... și cu *Jack Ketch*? a întrebat Cormac alene.

– Jack, IA-ul navei, este în siguranță, iar Thorn și Fethan sunt, în prezent, pe Cull. Cento și Gant au murit.

– Gant? a întrebat el, pentru că deja știa de soarta lui Cento.

– Gant a fost infectat terminal cu un virus informațional Jain, care i-a cotropit mintea. De aceea, Thorn l-a distrus. Pe Pământ există, totuși, o copie a lui de rezervă.

Cormac s-a strâmbat.

– Și cum se prezintă situația acum?

– După cum cred că ai bănuț deja, Skellor a ajuns să fie doar un model agreabil pe suprafața unui soare pitic brun. Am o sferă Dragon pe care o țin în custodie, iar planetei Cull i s-a acordat dreptul de membru provizoriu al entității Polity, cât timp echipa de cercetare localizează, îndepărtează și izolează orice elemente disparate ale tehnologiei Jain care încă există acolo.

Probabil că Cento făcea parte din același model agreabil de pe pitica brună. Doar norocul îl scutise pe Cormac de aceeași soartă.

– În prezent, te afli, cumva, pe orbita lui Cull?

- Nu, acum sunt la o distanță de șase sute de ani-lumină.
- Poftim?
- Între timp, a apărut o problemă cam spinoasă.

Fără augmentări cerebrale, Thorn putea doar să-și vadă memoria în realitate virtuală și s-o absoarbă prin repetiție. Fethan însă, care era cyborg, a încărcat totul în minte, astfel că elementele conținute au devenit o parte a memoriei lui.

- Ce văd aici? a întrebat Thorn, moment în care reprezentarea realității virtuale a înghețat în jurul lui.

- Planeta Osterland, i-a răspuns Fethan, stând în dreptul umărului său stâng. Rece, fiind plasată în apropierea orbitei lui Marte din jurul unui soare de tip M, atracție gravitațională 1,2, având din belșug apă sub formă de gheață, însă complet lipsită de viață până în urmă cu aproximativ cincizeci de ani. S-au folosit bacterii create în laborator, transfer de biomasă prin intermediul unui runciblu de marfă și apoi o oglindă orbitală pentru a încălzi acest amestec. Încă de la început s-au plantat, prin mijloace ecologice de sprijin, copaci cu frunze căzătoare, iar agrobiologii continuă să planteze și acum alții.

- Copaci?

- Asta a fost preferința personală a haimanului care se ocupa de planetă. Ar fi putut folosi mucegaiurile de nămol cu dezvoltare rapidă sau ciuperci adaptate pentru a spori biomasă, însă el a preferat copacii.

- După ceea ce s-a întâmplat aici, este interesant să descoperi că la conducere se află un haiman, nu un IA, a remarcat Thorn.

Haiman, a gândit el, *un amestec între uman și inteligență artificială* - ceea ce însemna că, măcar în parte, acel loc era dominat de o ființă umană. Iar ființele umane nu fuseseră niciodată conducători demni de încredere.

- Eu nu aș acorda prea mare importanță acestui lucru - între cei doi nu există diferențe mari.

Thorn a dat aprobator din cap și a mai făcut un pas înainte pe platforma care se extindea din orașul aflat în spate. Știa deja că

aceea platformă va deveni ori devenise deja un doc, dat fiind că spațiul de sub ea se umplea cu apa provenită din topirea calotelor polare ale planetei, dirijată prin vaste canale până acolo. Pășind pe urmele altcuiva, a ajuns în cele din urmă la piața aflată pe platformă. Burnița îi cădea rece pe piele, pentru că dinspre nord venea o furtună.

Degetele murdare, cu unghii crăpate, ale unei femei l-au prins de haină.

- Prietene, am ceva marfă bună care nu e la vedere, a spus femeia.

- Ce anume? a întrebat el... doar că nu Thorn era cel care întreba, ci memoria înregistrată.

Femeia era îmbrăcată neîngrijit și furioasă: una dintre nefericitele care veniseră într-o lume nouă pentru a începe o viață nouă, dar descoperiseră că schimbarea locului nu putea schimba și ceea ce erau ele. Mărfurile oferite se potriveau cu înfățișarea ei. Însă persona din memorie a observat și altceva.

- Ce e asta? a întrebat el, arătând cu degetul.

- Coral adevărat, din Marea Barieră de Corali de pe Pământ.

Apoi cel care a vorbit a fost chiar Thorn, iar reprezentarea a înghețat din nou.

- Crezi că femeia știa ce era în realitate? Că era vorba despre o înscenare?

- Al naibii să fiu dacă știu, a răspuns Fethan. Până la urmă, va întreba cineva.

- Foarte interesant, a spus persona, vorbind cu gura lui Thorn. Bine, și cât vrei pe el?

- Va trebui să cumperi tot cartonul, i-a răspuns ea. Douăzeci de șilingi.

- Nu vreau și ouăle, așa că îți ofer zece.

Amintirea s-a stins după ce cumpărătorul s-a întors la spațioport având la el cumpărăturile.

- Un chilipir, a spus Thorn. Să ne întoarcem la taraba aceea.

A mers înapoi spre tarabă, s-a răsucit și a așezat jos cartonul din plastic și se pregătea să își ia înapoi moneda de zece șilingi, când reprezentarea a înghețat încă o dată.

– O bucată din coralul tehnic Jain ar valora milioane pe piața liberă – dacă ar ajunge până acolo înainte ca un IA precum Jerusalem să o însfăce, a spus Thorn. Iar pentru nodul Jain în sine s-ar cere miliarde, și prețul ar tot crește, dacă ar fi posibil să cumperi sau să vinzi asemenea lucruri. În realitate, planeta ar intra în carantină, iar cumpărătorul și vânzătorul ar fi disecați mintal de IA-ul legist.

– A, dar cine știa pe atunci de nodurile Jain? a întrebat Fethan.

– Încheie scenariul, a poruncit Thorn pe un ton tăios.

Imediat după aceea, Thorn a rămas în beznă și nu a simțit nimic. Apoi, în timp ce nanofilamentele cabinei de realitate virtuală s-au desprins din trunchiul cerebral și s-au retras din capul lui, s-a simțit înfrigorat și teapăn. Ușa cabinei s-a deschis, iar el a pășit afară, pe podeaua gravată cu acid. Fethan – care stătea deoparte, în aparență un bătrân cu dinții cariați, cu o barbă roșcată și stufoasă și cu părul rărit, cu o statură vânoasă și purtând un costum adaptat – a desprins un cablu optic de pe vârful arătătorului de la mâna dreaptă și i-a permis să se încolăcească la loc în perete. Apoi a scos din buzunar un degetar de piele sintetică, pe care a aplicat-o pe capătul unui deget din metal ce servea drept fișă multifuncțională. Thorn l-a urmărit atent. Fethan era cyborg, își păstrase propriul creier și coloana vertebrală înghețate în rețea bio, într-o casetă din ceramă aflată înăuntru lui. Nu semăna cu Gant: o minte de soldat instalată pe un șasiu de Golem. Însă în acele momente Thorn nu voia să se gândească la Gant.

– Ia spune, cum ai obținut înregistrarea asta? a întrebat el.

– Prin dărnicia lui Jerusalem. Se pare că a existat o scurgere de informații de la Skellor spre Cormac atunci când au fost conectați. Jerusalem a copiat totul când l-a reparat pe Cormac.

Thorn s-a uitat cercetător în jur. Un zid avea o gaură afumată, făcută de saliva-proiectil a unui monstru numit droon, care apoi se târâse înăuntru, sfărtecând zidul și lărgind borta. Tavanul lipsea, fiindcă fusese împins când droon-ul a țâșnit afară ca un hopamitică de coșmar. Această cameră de realitate virtuală era o rămășiță dintr-o navă numită *Jack Ketch*, la bordul căreia Thorn sosise pe

planeta Cull. S-a îndreptat spre deschizătură, a pătruns prin ea și s-a uitat sever în jur, către peisajul arid. A văzut zăcând pe jos bucăți prăfuite dintr-o carapace, rămășițele unui miner pe care îl ucisese droon-ul.

– Și ce anume ar trebui să facem cu acest fragment de memorie ce i-a aparținut lui Skellor? a întrebat el, apoi a ridicat ochii spre o navă în formă de H, din cilindri de cupru, care i-a trecut pe deasupra capului. Acest loc este încă în carantină și amândoi am intrat în contact cu tehnologia Jain.

Gant, mintea înregistrată a prietenului lui Thorn, fusese cândva adăpostită într-un șasiu de Golem, dar, când a fost găsită, un virus al tehnologiei Jain o transformase în altceva. Thorn și Fethan distruseseră acest obiect.

– Jerusalem vrea s-o găsești pe femeia asta, a spus Fethan, alăturându-i-se din nou. Și cred că ți-a sosit vehiculul.

Nava în formă de H s-a oprit brusc deasupra lor, apoi a început să coboare. Ajunsă la o sută de metri de sol, a scos patru picioare, fiecare având câte trei degete și, când în cele din urmă s-a așezat scrâșnind, unul dintre picioare a lovit un bolovan din apropiere, lăsând impresia că făcuse asta din iritare. Thorn a apreciat că nava avea 150 de metri lungime și cam 75 de metri lățime, era un vehicul de tipul celor folosite pentru transportul de încărcături periculoase. Un picior al H-ului adăpostea acționarea ionică și probabil IA-ul navei – deși de obicei asemenea nave erau telecomandate. Celălalt picior era un compartiment pentru mărfuri, iar nava poseda capacitatea de a se debarasa de el. Thorn nu a rămas surprins când capătul circular al compartimentului pentru mărfuri s-a deschis și a propulsat afară o rampă care semăna cu o limbă scoasă insolent.

– Nu vreau să risc, dar asta este o navă din sistem; unde sau spre ce mă va transporta? a întrebat el când a pornit spre ea.

Pășind alături de el, Fethan a ridicat din umeri și nu a zis nimic. Thorn i-a aruncat o privire.

– Deci, este clar că rămâi.

– E nevoie de mine aici.